ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON

της 2ας Ιουλίου 1986 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η παρούσα υπόθεση είναι προέκταση εκείνης επί της οποίας εκδόθηκε η απόφασή σας της 16ης Οκτωβρίου 1984 (υπόθεση 257/83, C. Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή σ. 3547) με την οποία, κατόπιν προσφυγής του Williams, το Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση της 24ης Μαρτίου 1983 περί διορισμού ως δοκίμου υπαλλήλου με το βαθμό Α 5, κατόπιν εσωτερικού διαγωνισμού, του Hartmut Schwiering. Προσφεύγων στην παρούσα υπόθεση, ο τελευταίος αυτός δεν είχε παρέμβει στην υπόθεση εκείνη.

Ο Schwiering, ο οποίος υπηρετούσε στο γραφείο του γερμανού μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου κυρίου Leicht από την 1η Δεκεμβρίου 1977, έλαβε μέρος το 1982 στον εσωτερικό αυτό διαγωνισμό. Κατετάγη πρώτος στον πίνακα επιτυχόντων που κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή και διορίστηκε, την 1η Απριλίου 1983, ως δόκιμος υπάλληλος με το βαθμό Α 5, προς πλήρωση θέσεως κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως, κατόπιν δε μονιμοποιήθηκε από την 1η Ιανουαρίου 1984. Με την απόφαση 257/83, το Δικαστήριο έκρινε ότι η απόφαση αυτή διορισμού έπρεπε να θεωρηθεί «ως ουδέποτε εκδοθείσα» (σημείο 24 του σκεπτικού).

Προς εκτέλεση της αποφάσεως αυτής το Ελεγκτικό Συνέδριο έλαβε τα ακόλουθα δύο μέτρα:

— στις 18 Οκτωβρίου 1984 διόρισε τον Williams, που είχε καταταγεί δεύτερος στον πίνακα επιτυχόντων, ως κύριο υπάλληλο διοικήσεως στη θέση που δεν μπορούσε πλέον να κατέχει ο Schwiering·

— στις 24 Οκτωβρίου 1984 κοινοποίησε στον τελευταίο την ακύρωση, από 16 Οκτωβρίου 1984, της αποφάσεως με την οποία είχε διοριστεί μόνιμος υπάλληλος και του πρότεινε, από την ως άνω ημερομηνία, σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου με το βαθμό Α 7, κλιμάκιο 3. Αποφασίστηκε, εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 85 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ότι «οι αρνητικές οικονομικές επιπτώσεις που προκύπτουν από την ιδιόμορφη διοικητική κατάσταση του ενδιαφερομένου θα ισχύσουν από την 1η του μηνός που ακολουθεί την κοινοποίηση, δηλαδή από την 1η Νοεμβρίου 1984».

Με έγγραφο της 25ης Οκτωβρίου 1984 που απηύθυνε στο καθού ο Schwiering ισχυρίστηκε ότι δεν έφερε ευθύνη για την κατάσταση που είχε προκύψει από την απόφαση 257/83 και ότι αποδεχόταν τη σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου που του είχε προταθεί μόνο «υπό τη ρητή προϋπόθεση ότι θα μπορέσει να ανανεωθεί, εφόσον χρειαστεί, πριν από την οριστική ρύθμιση της καταστάσεώς του (ιδίως της απώλειας εισοδήματος που προέκυψε)». Αναφέρω στο σημείο αυτό ότι η σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου ανανεώθηκε χωρίς διακοπή.

Στις 19 Δεκεμβρίου 1984 ο συνήγορος του προσφεύγοντος υπέβαλε στο Ελεγκτικό Συνέδριο σχέδιο συμβιβασμού. Στηριζόμενος στην άποψη ότι «η αναδρομική ακύρωση του διορισμού του Schwiering είχε ως συνέπεια την αυτόματη ακύρωση της σιωπηρής διακοπής της (προγενέστερης) καταστάσεώς του ως

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

εκτάκτου υπαλλήλου », η οποία, συνεπώς, αναβιώνει, προτείνεται ο Schwiering να λαμβάνει από την 1η Απριλίου 1983 και μέχρι μια « ημερομηνία που θα συμφωνηθεί » την αμοιβή που είχε καθοριστεί στην παλαιά σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου « η οποία εξακολουθούσε να ισχύει την 1η Απριλίου 1983 ». Κατά την ημερομηνία που θα συμφωνούνταν η παλαιά σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου θα αντικαθίστατο με άλλη σύμβαση που θα αφορούσε τοποθέτηση σε μόνιμη θέση, με το βαθμό Α 5 ή το βαθμό Α 7/Α 6, με καταβολή, στην τελευταία αυτή περίπτωση, αντισταθμιστικού επιδόματος, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου που αφορά το μη μόνιμο προσωπικό των Κοινοτήτων. Εξάλλου, το Ελεγκτικό Συνέδριο θα παρείχε στον Schwiering τη δυνατότητα συμμετοχής σε εσωτερικό διαγωνισμό που θα οργανωνόταν για την οριστική πλήρωση της θέσεως για την οποία θα προοριζόταν και η οποία θα αντιστοιχούσε στα προσόντα του. Σε περίπτωση συμφωνίας, ο Schwiering θα παραιτείτο από κάθε δικαστική ενέργεια. Το έγγραφο αυτό περιελάμβανε, επίσης, επιφύλαξη του Schwiering ως προς το δικαίωμά του να ζητήσει αποζημίωση « ανάλογα με τις νομικές επιπτώσεις της συμβάσεως προσλήψεως, της 15ης Δεκεμβρίου 1977, και της τροποποιήσεώς της το 1979, καθώς και της ακυρώσεως της μονιμοποιήσεώς του ».

Στις 16 Ιανουαρίου 1985, ο Schwiering ζήτησε από την ΑΔΑ να θεωρήσει το έγγραφο του συνηγόρου του ως διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Με έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1985 ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου έκανε δεκτό το αίτημα αυτό, αλλά παράλληλα απέρριψε τη διοικητική ένσταση. Το έγγραφο αυτό ανέφερε, αφενός, ότι σε όλους όσους υπηρετούσαν σε γραφείο μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου η σύμβαση των οποίων, ως εκτάκτων υπαλλήλων, δεν περιελάμβανε, όπως στην περίπτωση του Schwiering, ρήτρα που να συνδέει τη λήξη της συμβάσεως με την εκπνοή της θητείας του μέλους, είχε αποσταλεί έγγραφο το οποίο διευκρίνιζε ότι η σύμβασή τους « λήγει αυτοδικαίως κατά την εκπνοή της θητείας του μέλους, στην περίπτωση που η θητεία αυτή δεν ανανεωθεί », αφετέρου δε ότι η υποχρέωση αρωγής του οργάνου απέναντί του είχε τηρηθεί πλήρως, καθόσον είχε τύχει της πιο ευνοϊκής μεταχειρίσεως που ήταν δυνατή αν ληφθούν υπόψη οι διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

2. Με προσφυγή που άσκησε στις 14 Μαΐου 1985 ο Schwiering ζητεί από το Δικαστήριο,

κυρίως,

— να ακυρώσει την απόφαση του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 15ης Φεβρουαρίου 1985, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος, καθώς και τις αποφάσεις της ίδιας αρχής, της 24ης Οκτωβρίου 1984,

— να υποχρεώσει το Ελεγκτικό Συνέδριο να τον κρατήσει στη σταδιοδρομία στην οποία βρισκόταν μέχρι την απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 1984,

επικουρικώς,

την ακύρωση της διαδικασίας του προαναφερθέντος εσωτερικού διαγωνισμού και τη χορήγηση αντισταθμιστικού επιδόματος σε περίπτωση διορισμού του σε βαθμό ή κλιμάκιο κατώτερα εκείνων που κατείχε πριν από τις 16 Οκτωβρίου 1984,

ακόμη επικουρικότερα,

να επιδικάσει αποζημίωση « που να αντιστοιχεί σε εύλογο τμήμα των αποδοχών που θα είχε λάβει ο προσφεύγων μέχρι να συμπληρώσει ηλικία 65 ετών ως κύριος υπάλληλος διοικήσεως με βαθμό Α 5, σύμφωνα με τη νομική κατάσταση που τον διείπε μέχρι τις 16 Οκτωβρίου 1984 ».

3. Η προσφυγή αυτή, η οποία, σε γενικές γραμμές, επαναλαμβάνει τα όσα είχε αναφέρει ο συνήγορος του προσφεύγοντος στο έγγραφό του της 19ης Σεπτεμβρίου 1984, στηρίζεται κυρίως, σε ό,τι αφορά το κύριο αίτημα, στα ακόλουθα επιχειρήματα.

Παρά τις οποιεσδήποτε προσπάθειές της η ΑΔΑ δεν έλαβε έναντι του προσφεύγοντος όλα εκείνα τα μέτρα που θα επέβαλε η υποχρέωση

αρωγής που έχει έναντι ενός υπαλλήλου ο οποίος, χωρίς πταίσμα εκ μέρους του υπέστη ζημία λόγω μιας διοικητικής πράξεως. Σύμφωνα με τους δημοσιοϋπαλληλικούς κανόνες που ισχύουν στα περισσότερα κράτη μέλη, έπρεπε να εφαρμοστεί η αρχή σύμφωνα με την οποία οι πλημμελείς διοικητικές πράξεις δεν πρέπει να θίγουν τη σταδιοδρομία των υπαλλήλων τους οποίους αφορούν. Μόνιμος υπάλληλος των Κοινοτήτων από την 1η Ιανουαρίου 1984, ο προσφεύγων είχε δικαίωμα να διατηρήσει την ιδιότητα αυτή και μετά την απόφαση του Δικαστηρίου τη σχετική με τις συνέπειες των πλημμελειών που βάρυναν τη διαδικασία διορισμού του.

Έπρεπε, κατ' αναλογία, να εφαρμοσθεί η νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία μετά από ακύρωση προαγωγής ο υπάλληλος επανέρχεται στην προγενέστερη κατάστασή του. Σύμφωνα με την αρχή της ασφάλειας δικαίου ο προσφεύγων έπρεπε, συνεπώς, να ανακτήσει την ιδιότητα εκτάκτου υπαλλήλου με βαθμό Α 4, την οποία σιωπηρώς μόνο είχε απωλέσει, και να εξακολουθήσουν να του καταβάλλονται, χωρίς διακοπή, οι ανάλογες αποδοχές, ώστε να αποφευχθεί, ενοψει της υποχρεώσεως αρωγής, κάθε οικονομική ζημία.

Στα ίδια αυτά επιχειρήματα στηρίζεται το αίτημα χορηγήσεως αντισταθμιστικού επιδόματος.

Ως προς τα άλλα επικουρικά ή επικουρικότερα αιτήματα ο προσφεύγων υποστήριξε κυρίως ότι ούτε ο Williams ούτε οι άλλοι υποψήφιοι συγκέντρωναν περισσότερο από τον ίδιο τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για τη συμμετοχή στο διαγωνισμό.

Τέλος, σε ό,τι αφορά το αίτημα αποζημιώσεως, αυτό στηρίζεται κυρίως στην απώλεια εισοδήματος που υπέστη, στην « ηθική βλάβη » του προσφεύγοντος και τη « διφορούμενη θέση του » έναντι των συναδέλφων του, αποτέλεσμα μιας καταστάσεως την πλήρη ευθύνη της οποίας έφερε το Ελεγκτικό Συνέδριο.

4. Το Ελεγκτικό Συνέδριο αμφισβήτησε το παραδεκτό της προσφυγής και ζήτησε, επικουρικώς, την απόρριψή της ως αβάσιμης.

Κατά την άποψή του, δεν υπήρξε ποτέ διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, καθόσον το έγγραφο του συνηγόρου του προσφεύγοντος, που ο τελευταίος θεώρησε ως διοικητική ένσταση, δεν διευκρίνιζε σαφώς ούτε το αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως ούτε τη βλαπτική πράξη ούτε, τέλος, το συγκεκριμένο μέτρο που ζητούσε να λάβει η ΑΔΑ. Η από 15ης Φεβρουαρίου 1985 απάντηση της ΑΔΑ ήταν απλώς ενημερωτικού χαρακτήρα διατύπωση γνώμης επί ορισμένων νομικών απόψεων που υποστήριξε ο προσφεύγων. Συνεπώς το αίτημα ακυρώσεως είναι απαράδεκτο. Ως προς τα υπόλοιπα αιτήματα δεν είχαν ποτέ προβληθεί υπό οποιαδήποτε μορφή πριν από την άσκηση της παρούσας προσφυγής. Συνεπώς, είναι και αυτά απαράδεκτα.

Ως προς την ουσία, το Ελεγκτικό Συνέδριο θεωρεί ότι τήρησε πλήρως την υποχρέωση αρωγής μέσα στα όρια που θέτουν οι διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Πρώτον, η σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου θα έληγε οπωσδήποτε με την αναχώρηση του κυρίου Leicht. Δεύτερον, η αποδοχή εκ μέρους του προσφεύγοντος της θέσεως μονίμου υπαλλήλου σήμαινε τη σιωπηρή καταγγελία της συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου, η οποία, συνεπώς, δεν μπορούσε να αναβιώσει. Εξάλλου, η συνέχιση σταδιοδρομίας μονίμου υπαλλήλου αποκλειόταν, υπό τις συνθήκες αυτές, μετά την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Οκτωβρίου 1984. Το Ελεγκτικό Συνέδριο αναφέρει, τέλος, την απόφαση Giuffrida (Giuffrida κατά Συμβουλίου, 29 Σεπτεμβρίου 1976, Rec. σ. 1395), η οποία χαρακτηρίζει ως κατάχρηση εξουσίας την οργάνωση εκ μέρους της ΑΔΑ διαγωνισμού « με μοναδικό σκοπό την εξάλειψη των ανωμαλιών της υπηρεσιακής καταστάσεως ορισμένου υπαλλήλου ».

Ως προς τα επικουρικά ή επικουρικότερα αιτήματα, είναι αβάσιμα, εφόσον ο προσφεύγων έτυχε της καλύτερης δυνατής μεταχειρίσεως και κανένα πταίσμα δεν μπορεί να καταλογιστεί στο καθού. Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστήριξε σχετικά ότι ο προσφεύγων όφειλε να γνωρίζει ότι η εκτίμηση της επαγγελματικής πείρας ενείχε αποφασιστική σημασία για να γίνει ο υποψήφιος δεκτός στο διαγωνισμό αυτό και ότι οι τίτλοι που κατέθεσε σχετικά μπορούσαν να προκαλέσουν δυσχέρειες.

Κρίνοντας ότι τα έξοδα στα οποία υποχρεώθηκε να υποβληθεί προκλήθηκαν χωρίς εύλογη αιτία, το Ελεγκτικό Συνέδριο ζητεί να καταδικαστεί ο προσφεύγων στο σύνολο της δικαστικής δαπάνης.

Αναφέρω, επίσης, ότι ο Calvin Williams παρενέβη στη δίκη προς στήριξη των αιτημάτων του καθού.

5. Σε ό,τι αφορά το παραδεκτό, πρέπει να υπομνησθεί η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όπως επιβεβαιώθηκε πρόσφατα με την απόφαση 52/85 (Rihoux και λοιποί κατά Επιτροπής, 7 Μαΐου 1986, που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή). Πράγματι, στην απόφαση αυτή το Δικαστήριο έκρινε ότι

« ... το άρθρο 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης έχει ως αντικείμενο να επιτρέπεται και να ευνοείται η φιλική ρύθμιση της αναφυείσας μεταξύ υπαλλήλων και διοικήσεως διαφοράς. Για την τήρηση της επιταγής αυτής, έχει σημασία να είναι σε θέση η τελευταία να γνωρίζει επακριβώς τις αιτιάσεις ή τις διεκδικήσεις του ενδιαφερομένου. Αντίθετα, η διάταξη αυτή δεν αποσκοπεί στο να επιβάλλονται, κατά τρόπο άκαμπτο και οριστικό,περιορισμοί στην ενδεχόμενη ενώπιον του Δικαστηρίου φάση, εφόσον η προσφυγή στο Δικαστήριο δεν μεταβάλλει ούτε την αιτία ούτε το αντικείμενο της ένστασης (απόφαση της 1ης Ιουλίου 1976, Sergy κατά Επιτροπής, 58/75, Rec. σ. 1139· απόφαση της 20ής Μαρτίου 1984, Razzouk και Bedoun κατά Επιτροπής, 75 και 117 Συλλογή σ. 1509· απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1986, Rasmussen κατά Επιτροπής, 173/84, που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή) » (σημείο 12 του σκεπτικού).

Δεν χωρεί αμφιβολία ότι ο προσφεύγων υπέβαλε πράγματι διοικητική ένσταση η οποία, αν και είχε τη μορφή εγγράφου του συνηγόρου του, έγινε δεκτή ως διοικητική ένσταση εκ μέρους της ΑΔΑ, η οποία αφού δέχτηκε το αίτημα του ενδιαφερομένου να θεωρήσει το εν λόγω έγγραφο ως διοικητική ένσταση, χρησιμοποίησε επανειλημμένως την έκφραση « απορρίπτει τη διοικητική σας ένσταση ».

Το αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως αφορούσε τη διοικητική και οικονομική κατάσταση του προσφεύγοντος από την 1η Απριλίου 1983. Συνεπώς, τα κύρια αιτήματα είναι παραδεκτά. Αντιθέτως, το επικουρικό αίτημα με το οποίο ζητείται η ακύρωση του διαγωνισμού δεν περιλαμβανόταν στη διοικητική ένσταση. Είναι, συνεπώς, απαράδεκτο.

Σε ό,τι αφορά το επικουρικό και το επικουρικότερο αίτημα για τη χορήγηση αντισταθμιστικού επιδόματος και αποζημιώσεως, αυτά είχαν μνημονευθεί, έστω και συνοπτικώς, στη διοικητική ένσταση. Πρέπει, λοιπόν, επίσης να θεωρηθούν παραδεκτά.

6. Εντός των προαναφερθέντων ορίων θεωρώ ότι η προσφυγή είναι αβάσιμη. Πράγματι, αντιμετωπίζουμε την κατάσταση που προέκυψε από τη δικαστική ακύρωση αποφάσεως περί διορισμού ενός εκτάκτου υπαλλήλου ως μονίμου υπαλλήλου.

Συνεπώς, δεν νομίζω ότι μπορεί να ληφθεί υπόψη στην παρούσα περίπτωση η νομολογία σας περί κακής προαγωγής μονίμων υπαλλήλων. Η αιτούμενη κατ' αναλογία εφαρμογή θα σήμαινε επέκταση στους εκτάκτους υπαλλήλους των διατάξεων του άρθρου 47 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το οποίο εφαρμόζεται μόνο επί των μονίμων υπαλλήλων. Σύμφωνα όμως με την απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 1984, κατά της οποίας δεν μπορεί πλέον να ασκήσει τριτανακοπή ο Schwiering, ο τελευταίος δεν είχε ποτέ την ιδιό-

τητα του μονίμου υπαλλήλου. Το καθεστώς του εκτάκτου υπαλλήλου, στο οποίο υπαγόταν, διακρίνεται βασικά από το καθεστώς του μονίμου υπαλλήλου λόγω του προσωρινού του χαρακτήρα. Αναλαμβάνοντας, την 1η Απριλίου 1983, καθήκοντα σε θέση δοκίμου διοικητικού υπαλλήλου, ο Schwiering κατάγγειλε, αναγκαστικά, την προγενέστερη σύμβαση εργασίας. Η ακύρωση του διορισμού του ως μονίμου υπαλλήλου δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την αναβίωση της συμβάσεως εκείνης. Επομένως, το κύριο αίτημά του πρέπει να κριθεί αβάσιμο.

Για τους ίδιους λόγους πρέπει να απορριφθεί το επικουρικό του αίτημα για χορήγηση αντισταθμιστικού επιδόματος. Πράγματι, δεδομένου ότι ο Schwiering λογίζεται ότι δεν είχε ποτέ την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου και εφόσον δεν μπορεί να επικαλεστεί επανένταξή του στη θέση που κατείχε ως έκτακτος υπάλληλος, δεν μπορεί να αρυσθεί δικαίωμα από τις δύο παραμέτρους που επικαλείται προς στήριξη του αιτήματός του.

Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι η υποχρέωση αρωγής δεν μπορεί να εξικνείται μέχρι του σημείου της παραβιάσεως διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Φαίνεται άλλωστε ότι η υποχρέωση αυτή τηρήθηκε πλήρως, καθόσον το Ελεγκτικό Συνέδριο πρότεινε στον προσφεύγοντα θέση εκτάκτου υπαλλήλου Α 7/Α 6, παρατείνοντας ταυτόχρονα μέχρι την 1η Νοεμβρίου 1984 την καταβολή των αποδοχών που ελάμβανε βάσει του ακυρωθέντος διορισμού.

7. Απομένει να εξετασθεί το ακόμη επικουρικότερο αίτημα για αποζημίωση. Όπως ανέφερα στις προτάσεις μου επί της υποθέσεως Williams, η ΑΔΑ είχε την υποχρέωση να εξακριβώσει αν ο Schwiering, που περιελήφθη από την εξεταστική επιτροπή στον πίνακα επιτυχόντων, πληρούσε « πράγματι τις προϋποθέσεις που αφορούσαν τα διπλώματα ή την επαγγελματική πείρα που είχε η ίδια καθορίσει ». Παραλείποντας να το πράξει υπέπεσε σε πταίσμα, το οποίο προκάλεσε στον Schwiering ορισμένη ζημία, καθόσον ο ενδιαφερόμενος υποχρεώθηκε, υπό τις προϋποθέσεις που αναφέρθηκαν ανωτέρω, να καταγγείλει τη σύμβασή του ως εκτάκτου υπαλλήλου.

Πρέπει, ωστόσο, να ληφθεί υπόψη ότι η ζημία αντισταθμίστηκε πλήρως από τα μέτρα που έλαβε η διοίκηση υπέρ του ενδιαφερομένου, ακριβώς λόγω της υποχρεώσεως αρωγής που υπέχει. Η σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου του Schwiering έληξε στις 30 Μαρτίου 1983. Σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, κανονικώς θα είχε παραταθεί μέχρι τις 17 Οκτωβρίου 1983, οπότε έληγε η θητεία του κυρίου Leicht. Αντιθέτως, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι θα παρατεινόταν και μετά την άφιξη του διαδόχου του τελευταίου. Ο προσφεύγων όμως, στον οποίο καταβλήθηκαν οι αποδοχές που αντιστοιχούν στη θέση Α 5 από την 1η Απριλίου 1983 μέχρι την 1η Νοεμβρίου 1984, προσελήφθη κατόπιν με νέα σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου, με λιγότερες βεβαίως αποδοχές, αλλά που του παρείχε διάρκεια απασχολήσεως την οποία η διοίκηση δεν ήταν υποχρεωμένη, βάσει του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, να του διασφαλίσει.

Συνεπώς, κατά τη γνώμη μου, ο Schwiering δεν μπορεί να επικαλεσθεί υπαρκτή ζημία.

Προτείνω, κατά συνέπεια, την απόρριψη της προσφυγής. Σε ό,τι αφορά τα δικαστικά έξοδα, δεν νομίζω ότι επιβάλλεται, ενόψει των περιστατικών της παρούσας υποθέσεως, να σας προτείνω λύση διαφορετική από εκείνη που συνήθως δίνεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, δηλαδή την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 69, παράγραφος 2, εδάφιο 1, του κανονισμού διαδικασίας, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 70 του ίδιου κανονισμού, ενώ τα έξοδα του παρεμβάντος προτείνω να καταβληθούν από το καθού όργανο.